

Käskis Kai teda seda ja teist kätte võtta, et ta ei saanud oma kirstu lahti võetud.

Teisel pühapäeval oli Leena köögi-kord, ja Kai sai luba kirstu minna, aga enne seda jooksis ta veel oma ema juure, sest sel päeval pidi Leenale pilli tehtama. Leena puhastas riistad ära ja ruttas siis Triinu ja Zuhani juure tuppa. Põlnud kaua aega, siis ksisendas Kai ukse taga, kiskus ukse lahti ja tormas nuttes tuppa ja kaebas, et tema kirstust varastatud kakskümmeend hõbe rubla!

Teised ohmatasid kõik väga ära ja tõttasid tüdrukute kambri. Kai tegi ennast otsegu meeletumaks ja jooksis õue ja ema juure. Põlnud kaa kuigi palju aega, juba mõlemad olid seal ja karjusid teine teise tõttu. Viimaks ksisendas ema: „Ega varaš majalt mõi olla, kui perest: kohtumees peab tulema tagaotsima!“ Teised ei keelanud seda mitte, ei sulased, kes selle mõnu peale kaa olid sinna tulnud, ega Leena. Kõigil kolmel ei olnud ju süüd. Zuhan jooksis kohe kohtumehle ja palus teda sinna tulla, ja see võttis oma abimehe kaasa.

Sai kohtumees asja ära kuulanud, siis hakati tagaotsima, ja esite Leena kirstust, sest et tema Kaiega ühes kambriš magas. Leena andis ise võtme abimehe kätte. Lüt haawalt võeti Leena riided wälja, ja kõige wiimseks, — enndae! — hulk rublatükki, kaks hõbe lusikat ja kaks wõõrast rätikut tulid ette!

Leena ei jatas wädaa haledaste, kahwatas ja minestas ära ja kukkus põrandale. Zuhan wõrises ja wabises, siiski tõstis ta teda wõõdile. Wana Triinu nuttis ja jooksis wet tooma. — Kohtumees luges raha ära, ja waata see oli õige, seal olid kakskümmeend rublatükki! Kaks hõbe lusikat ja Peetri onu märgid nende peal; ja mis veel — kaks tema oma rätikut!

Oh seda haledat lugu, mis nüüd Kure Peetri majas oli!

Sai Leena pisut toibunud, siis wastas tema kohtumehle, et tema sest asjast hoopis teadmata ja ilma süüta oli. Kui nüüd mõisteti, et teda pidi kinni pandama, siis ksiljatas tema jälle ja minestas teist korda ära.

Kohtumees läks ära, aga Triinu ja Zuhan